

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. III. De vera pace, de Amore Dei, & vnione cum Christo, quæ ex oratione nascitur, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAP. VI. III.

DE VERA PACE, DE AMORE DEI, ET VNIONE CVM

*Christo, quæ ex oratione vnitimur, & vocat eam sponsa oscu-**lum oris Dei.**Osculetur me osculo oris sui.*

Veniamus iam, ô Sancta sponsa, ad id quod ipsa postulas, videlicet ad Sanctam illam pacem, quæ animam animat & excitat, ut sese ad cum omnibus qui in mundo sunt consiligidum disponat, ipsa interim magna securitate & pace fruatur. Item, quanta erit felicitas, hancce gratiam consequitur potè quæ nihil sit aliud, quam quod anima sese arctè cum Dei voluntate vniat, adeo ut nulla prorsus inter ipsum & illam sit diuisio, sed vna eademque vtriusque voluntas, ea que non verbo aut per sola desideria declarata, sed opere demonstrata. adeo ut, cognito, sponso aliquapiam re meliùs seruire, tantum in se ipsa amorem ac desiderium ei placendi sentiat, ut ijs, quos intellectus ad cõtrariam faciendam ei rationes suggerer, minime auscultet, nec timores quos obijciat, curet, at solam fidem operam finat, adeo ut nec commodum proprium nec quietem intueatur, sed omne suum bonum & vtilitatem in hoc situm esse, demum intelligat.

Dicetis forsitan hoc non rectè procedere, aut ita fieri debere, cum summe sit laudabile, omnia sua quadã cum discretionè agere. Sed rem vnam noteris ac considereris velim, scilicet nosse vos, Dominum, (prout quidem scire potestis, certo namque id nemo scire potest) petitionem vestram exaudisse, & vos osculo oris sui osculari. Si enim ex ipsis effectibus id perspiciatis, non est, quod vlla amplius in re effectum defigatis, sed vt vestri ipsarum obliuiscamini, quò tam amabili sponso placeatis.

Mafestas illius varia per argumenta & signa sentiri se facit ab ijs qui hac gratia fruuntur. Qualia sunt, omnia quæ terræ huius sunt de spere, & ea tam parui facere ac reuera in se sunt, nullumque eius bonum desiderare aut velle; quod iam tum sciat & nouerit, quanta eorum sit vanitas. Nullam ex aliquo, præter quam ijs qui Dominum suum amant, recreationem capere. Vitæ huius tædio affici. Diuitias eo in numero & pretio habere, in quo haberi debent. Et alia id genus. Hæc scilicet sunt, quæ eas docetis, qui ad similem ipsas statum enexit. Postquam ergo anima huc peruenit, non est quod timeat, nisi forte, se non promereri, quod Deus sua vti opera velit, in quantum labores & occasiones, vt ipsa ei (esto magno suo suspendio) seruire possit, ei suggerit. Adeo vt (sicuti dixi) amor & fides.

Quis seruis
Dei a-
amor, &
cur vocetur
osculum.

fides simul hic operentur, animaque uti nolit eo, quod intellectus proponit & docet. Eo quod hæc unio, quæ inter sponsum & sponsam intercedit, longè alia & eminentiora eam edocuit, quæ unio-ctus non assequitur, quem proinde negligit & velut contemnat.

*Exempla
vero renun-
tiationis vo-
luntatis in
Deum.*

Similitudine, quo melius intelligamus, rem declaremus. Pone-
mus, aliquem inter Mauros captivum esse, cui pauper sit pater, sed
fidus amicus; à quo nisi redimatur, nulla profusus eius redimendi spes
petat ratio: ut vero hic eum redimat, non sufficere eas quas habet
cultates, sed necesse esse, ut ipsemet sese in servitutem captivi
tradat. Ingens quidem, quo ipsum prosequitur amor, exigit, ut huius
mici libertatem antiquiorem carioremque habeat, quam propter
At mox sese subingerit discretio, multaque adinueniens rationes,
& ait, magis ipsum sibi obligatum esse quam alteri, ac fieri posse, ut
minoris spe roboris sit, quam alius ille captivus, adhæc Maurus ve-
sum forsitan ad fidem abiurandam compulsuros, proinde com-
non esse, in hoc sese periculum vltro conijcere, atque alia plurimum
genus. O fortem & potentem Dei amorem! quam ei videntur, om-
nia amanti esse possibile! Beata illa anima, quæ hanc à Deo spem
est consecuta, quam Dominus hic supra omnes mundi labores, vo-
lestias & pericula cōcedit: nã nullū laborē formidat, quo minus
bono sponso ac Dño seruiat; nec rationes expendit aut libat, quæ
les illæ quas conanguineus & amicus ille quæ diximus, adferret.

Legeritis iam alias credo, carissimæ, de S. Paulino Episcopo &
Confessore, & quod nec propter filium, nec propter amicum, sed
haud dubiè ad hanc tam felicem sortem pervenisset (quod nunc
Dominus hanc illi pacem dedisset) atque ut Maiestati ipsius pla-
ret, illumque in aliquo, è multis illis quæ nostri causa ipse se con-
retur, in Mauritaniam profectus sit, quo seipsū in filij viduæ con-
dam, quæ illius redemptionem instanter & impense ab eo efflagi-
bat, locum captivum sisteret. & legistis, id ei bene successisse,
quantum ei inde bonum adveniret, quoque cum lucro sit ad
reversus.

Hoc nostro tempore novi ipsa quemdam, & vos etiam
vidistis, quod me visitatum venerit, cui Dominus tam ardentem vo-
ritatem dedit, ut multis cum lacrymis sibi dari facultatem petere
se captivi cuiusdam loco posset in captivitatē tradere. Egit hæc
re mecum (erat autem ex Ordine Discalceatorum Franciscanorum
P.F. Petri de Alcantara:) postquam autem instantissimè hanc vo-
sentiam dari postulasset, tandem eam in scriptis à Generali
petiit.

petrauit. Cumque iam bono suo desiderio satisfacturus, quatuor
 Aggerio leucis abesset, cum Dominus ad se ex hac vita sustulit. Ve-
 nibile autem est, magnum eum propterea premium & coronam
 esse consecutum. Quam multi vero discretierant, quid stolidita-
 tem & insaniam esse dicerent. Nobis quidem, qui ad tantum Domi-
 ni amorem non pertingimus, stolidum id esse videtur. Sed quæ, qua-
 so, dari maior stultitia potest, quam hunc vitæ huius summum tan-
 ta in sapientia & prudentia nobis finire? Det Dominus digni ut in-
 uentiamur, qui cælum ingrediamur, multo vero magis, ut de illorum
 numero simus, qui in Deo amando tantum progressum facere.

Iam tum ipsa video, insigni illius, ad huiusmodi res faciendas,
 adiumento & cooperatione opus esse: proinde vobis consulo, caris-
 simæ, ut cum sponsa iuauissimam hanc pacem semper ab eo petatis:
 namque fiet, ut omnes hæc inanes mundi timores euincatis, &
 magna cum tranquillitate & quiete eum oppugnetis. Annò certum
 est, eum, cui magnam hanc gratiam Deus faciet, ut nimirum animæ
 ipsius tanta cum amicitia sele uniat, à bonis ipsius maximè Comple-
 tendum: nam reuera hæc non possunt à nobis prouenire, at dumta-
 xat ipsa petitio & desiderium, ut hanc gratiam nobis præstet. Ac ne
 hæc quidem, sine speciali eius auxilio & cooperatione. nam in reli-
 quo, quid quæso, vermiculus efficere potest? Cum peccatum ita eum
 interrem reddat ac miserum, ut omnes virtutes a d infirmæ nostræ na-
 turæ modulum metiamur & imaginemur.

Quid ergo remedij, carissimæ: petere, scilicet, cum sponsa, *oscu-*
laris me Dominus, & c. si rustica quæpiam cum Rege matrimonium in-
 ierit, & filios ei pareret, an non iam filij illi de Regio sunt sanguine?
 In ergo animæ cuidam tantam Dominus gratiam præstet, ut is adeo
 line vlla diuisione se illi uniat, quænam desideria, quinam effectus,
 quinam heroicorum operum filij hinc enasci poterunt, nisi per cul-
 tum ipsius steterit?

*Amoris &
 nitini effe-
 ctus.*

Puto sanè, si magna cum fide & amore ad sanctissimum alta-
 ris Sacramentum accederemus, nos vel vna vice sic accedendo, pro-
 ris loeuplerandas, quanto vero magis, cum toties illuc accedimus?
 Sed videmur, eheu, non nisi pro forma ad ipsum accedere; hinc tam-
 parum inde fructus recipimus.

*Hæc unio
 Et amoris
 rus à perfe-
 Et commu-
 nicione Eu-
 charistica
 nascitur.
 Communi-
 catio boni
 est principij
 vnionis.*

Quam, ô miser munde, fascinas oculos & obturatos eos tenes,
 illorum qui in te viuunt, ut thesauros, quibus perpetuas diuitias co-
 pteare possent, non videant! Quam, ô Domine cæli & terræ, possibi-
 le est, ut quis, etiamnum in hac mortali vita manens, te tam particu-
 laria amicitia fini possit? quid? Spiritum sanctum tã clare id per hæc
 S. Matris Teresæ Opera.

Zzz

verba

verba significare, & nondum nos intel ligere velle, quamam flor de
 licia, quibus Maieftas ipfius his in Canticis cum animabus diffin
 uietur? quæ eius in illam illicia, quæ fuauitates? Nam vel vnam hor
 rum verbum fatis fit, ad nos in te penitus liquefaciendos Benedi
 ctus esto tu Domine; nam à parte tua nihil omnino amittemus. Per
 quot vias, per quot rationes & modos amorem nobis exhibes, nescio
 licet per labores, per tam diram & immanem mortem, per tormentum
 adhæc quotidie iniurias patiendò & femper ignoscendo. Necpe
 hos solum modos, verum etiam per verba quædam, quibus animam
 quæ te diligit vulneras, quibus in his Canticis eâ compellas, & que
 in eam, vt ijs vicissim te ipsa compellet, edoces. nescio enim quomodo
 quis ea ferre queat, nisi tu, vt qui ea sentit ferre valeat, opè ferat
 ac non quidem sicuti ea ferri merentur, sed prout ea ferre imbecitas
 nostra potest. Quamobrem Domine, aliud à te in hac vita non
 peto, quàm vt me *Osculo oris tui osculeris*; idque taliter, & tam inuicem
 licet ab hac amicitia & vnione me diuellere cupiam, planè non po
 sim. Sit, obsecro, Domine vitæ meæ voluntas mea ita semper
 tua non recedendo subiecta, vt nihil omnino sit quod me impedi
 ac dicere possim (Deus meus, & gloria mea) *vbena tua meliora & su
 diora esse vno.*

CAPVT IV.

DE DVLCI, SVAVI, ET DELICIOSO DEI AMORE, qui
 inde prouenit, quod Deus in anima, per orationem quietus, quæ per
 vbera Dei representatur, habitet.

Meliora sunt vbera tua vno, si fragrantia vnguentis optimis.

Q Vam magna, carissima, in hisce verbis latent secretal dei
 minus, vt ea re ipsa sentite possimus: etenim non nisi difficillime
 possunt ea verbis declarari. Quando ergo Maieftas illius, per mag
 nam misericordiam suam, hanc sponte postulationem concedere
 dignatur, tali quadam amicitia specie cum anima tractare incipit
 vt illa solæ intellectura id litis, quæ de facto id experiri. Meliora
 de hac (vt dixi) in duobus libris (quos, si Domino placuerit, post
 mortem meam videbitis) scripsi, & quidem valde spectatim ac dete
 sè, quia vos credo ijs opus habituras, vnde hic ea non nisi obiter
 gam: nescio autem, an iisdem ea verbis hic potero describere, quæ
 Dominus illic mihi declarare dignatus est.

*Ille amor
 dulcis maio
 ris dulcedis.* In interiore ergo animæ parte magna quædam sentitur suauitas
 tâ singularis: fatis vt sentiatur & appareat, Dominum ei a dmodum
 cinam esse. Non est hæc instar deuotionis illius, quæ hominibus